

19:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Joh. 9:1-7, 24-38.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen

Den innevarande söndagen med rubriken och predikoämnet *"Trons seger"* har från altaret skänkt oss evangeliet om hur Jesus löser den lame från hans synder och till bevis på denna sin syndaförlåtande makt botar honom från hans sjukdom. Undret får här sin rätta plats, uttalad av Jesus med orden: *"Men för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, så stå upp' – sade han till den lame – 'och tag din säng och gå hem"*. Det lekamliga, yttre undret framhäver och förhållig den avlösningsmakt, den absolutionens heliga sakrament, som Jesus skänkt sin kyrka på jorden, och som är i bruk bland oss. Det är de nytestamentliga undrens uppgift att på detta sätt peka på vad som i denna stund sker bland de kristna. När pingstundret sker, när gåvan att tala främmande språk faller över apostlarna, när eldslågorna omvärver deras huvuden sammanfattas det skedd i S:t Petri uppmaning: *"Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse"*. (Apg. 2:38) Andedopet pekar på vattendopet, förhållig syndaförlåtelsens under genom *"ett nåderikt vatten, ett bad till ny födelse"*. Så är evangeliernas händelser alla relaterade till oss, förmaningar att låta oss fyllas av *"Trons seger"* genom tron på det predikade Ordet och de utskiftade sakramenten.

Denna söndags särskilda ärende är givetvis dess anknytning till avlösnings eller absolutionens heliga sakrament, till det femte huvudstycket i vår katekes, *"Om nycklarnas makt"*. Vi måste vara varse, att på ett alldeles särskilt sätt detta sakrament konkretiserar, koncentrerar, fokuserar evangeliets närhet, tillgänglighet och

tillämplighet för den enskilda människan, och i samma mån är ett särskilt kännetecken och en utmärkande nådegåva för vår evangelisk-lutherska kyrka. Detta framgår redan av det förhållandet, att i de olika nutida dokument, där man försöker skriva sig samman om den stora ekumeniska enhetskyrkan, det tillstundande gudsriket, inget enda ord om avlösnings sakrament finns. Det låter sig inte så lätt omgestaltas till en liturgisk fest, ett rituellt handlande, inte till en gemenskapsceremoni, en djupsinnig symbol. Så säger man hellre ingenting, även om Satan till nöds skulle kunna tillhandahålla några formuleringar hämtade från psykologens mottagningsrum. Vad man framför allt inte vågar föra in är biktstolens heliga fråga: *"Tror du att min förlåtelse är Guds förlåtelse?"* Om detta ord öppet uttalas, bryter all förment enighet samman, blottas avgrunden, den som skiljer tro och otro, sker på nytt det, som evangelium i dag beskriver med orden: *"Då sade några av de skriftlärde vid sig själva: 'Denne hädar'"*. Ja, öppet, högljutt larmande uttalas då det, som i evangeliet blott är tankar, som rannsakas och avslöjas av Jesu skarpsyn. En våg av många seklers falska andlighet, av svärmisk fromhet, av förakt för det yttre, för prästens handlande, träffar oss, när vi förkunnar vår evangelisk-lutherska kyrkas lära, att *"Känt är, att vi förklarar och förhållig avlösnings välsignelse och nycklarnas makt på sådant sätt, att många ängslade samveten hämtat tröst av denna vår lära, då de hört, att det är Guds befallning, ja, evangeliets egen röst, att vi må tro avlösnings och vara fast förvissade om att syndernas förlåtelse gives oss av nåd för Kristi skull och att vi genom denna tro i sanning bliva försonade med Gud"*. (SKB, s. 187)

Härom säger vi så sammanfattningsvis:

I. den kämpande tron blir segerrik genom biktstolens heliga gåva,

II. biktstolens heliga gåva mottages genom tron allena,

III. den segrande tron förhärligar biktstolens heliga gåva.

I. Den kämpande tron blir segerrik genom biktstolens heliga gåva.

Den heliga gåva, som Jesus givit oss med absolutionens heliga sakrament, är en skänk till kristna, vars tro är ständigt anfäktad, som hos sig själva känner otrons mattighet, och som plågas av sitt kött. Avlösningens gåva är en behövlig gåva, en begärlig gåva för svaga kristna, som behöver styrkas i sin tro, som söker det, varpå tron kan stödja sig, växa och bli den tro, som episteln omtalar med orden: *"Detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro"*. En sann kristen säger aldrig, att det räcker med predikan, att det räcker med altarets sakrament. Hans behov av Guds nåd är så stort, att han med iver rycker till sig vad som ges av Gud.

II. Biktstolens heliga gåva mottages genom tron allena.

Den evangelisk-lutherska kyrkans belackare, som avvisar biktstolen, som tänker eller ropar: *"Denne hädar"* inför vår predikan, vill gärna träda fram som trons människor, som

förhärligande tron allena i dess motsättning till prästerliga maktord och kyrkliga inrättningar. Den tro, som de så upphöjer, saknar det, som gör tron till tro, nämligen det yttre Ordet, som tron griper om. Avlösningen är just ett sådant Ord, ett sådant evangelium, som låter sig omfattas och gripas av tron och åt tron förlänar segern över allt ont, trons seger. Avlösning och tro förhåller sig till varandra som hand och handske, och därmed är det sagt, att tron allena är svaret på frågan, hur jag rätt mottager avlösning.

III. Den segrande tron förhärligar biktstolens gåva.

Den tro, som mottagit avlösningen, måste bete sig som bekännelsen säger: *"Känt är att vi förklarar och förhärligat avlösningens makt"*. Vi kan inte smussla undan detta högheliga, frälsande, gudomliga sakrament. Vi kan inte förtiga det, för att dess mer ostört bli eniga med sakramentets belackare. Vi talar om det. Vi predikar om det. Vi låter det på alla sätt framträda, så att vi t.ex. äger just en biktstol, en kyrkorumsmöbel, som lika litet som altare och funt är befalld av Kristus, men som ropar ut gåvans närvaro, trons seger och trons tacksamhet mot sakramentets höge instiftare. Vi ber, att dess gåva alltid skall bevaras åt oss och våra efterkommande och aldrig för vår otros skull tagas ifrån oss.

Amen.

